

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
29	Akkoordenleer	Chord voicings en akkoorden-samenklank - Deel 5

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

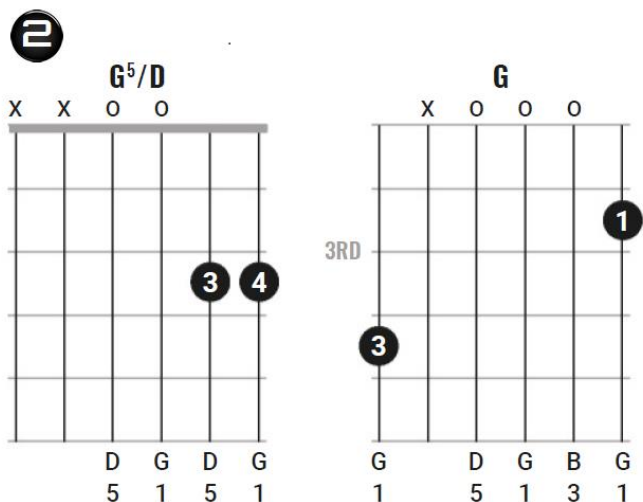
Chord voicings en akkoorden-samenklank - deel 5

De “Deep Dive” uitgave die nu voor je ligt, gaat een beetje uit van de manier waarop Bob Dylan in met name zijn jongere jaren (de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw), akkoorden gebruikte, deze bepaalde *voicings* gaf, en bepaalde soorten akkoordprogressies in zijn muziek verwerkte. De muziekcatalogus van Bob Dylan is van monumentale omvang, en de manier waarop hij akkoorden gebruikte als een akoestische troubadour, zijn heden ten dage nog steeds net zo interessant en instructief, als deze destijds waren. Dylan blijft zijn songs telkens opnieuw uitvinden door de muziek anders te arrangeren, delen toe te voegen of juist weg te laten, etc. Iedereen die wel eens een live show van Dylan heeft meegemaakt, weet dat zijn “klassiekers” altijd weer net even anders, en altijd opgefrist, klinken. Dat geeft al aan dat, als je een vaste basis aan muziektheorie, melodische structuren en harmonische toepassingen kent, je je eigen muziek alle kanten uit kunt laten gaan. In deze “Deep Dive” kijken we naar de *shapes* (vormen) en akkoordprogressies die Bob Dylan tot een ongekende ster in zijn tijd hebben gemaakt. En voor wie zijn vroege werk kent: het is bijna ongelooflijk dat je met een akoestische western gitaar, een mondharmonica en een verweerd gezicht, zo’n muzikale wereldster kunt worden. Bob Dylan deed het.

1

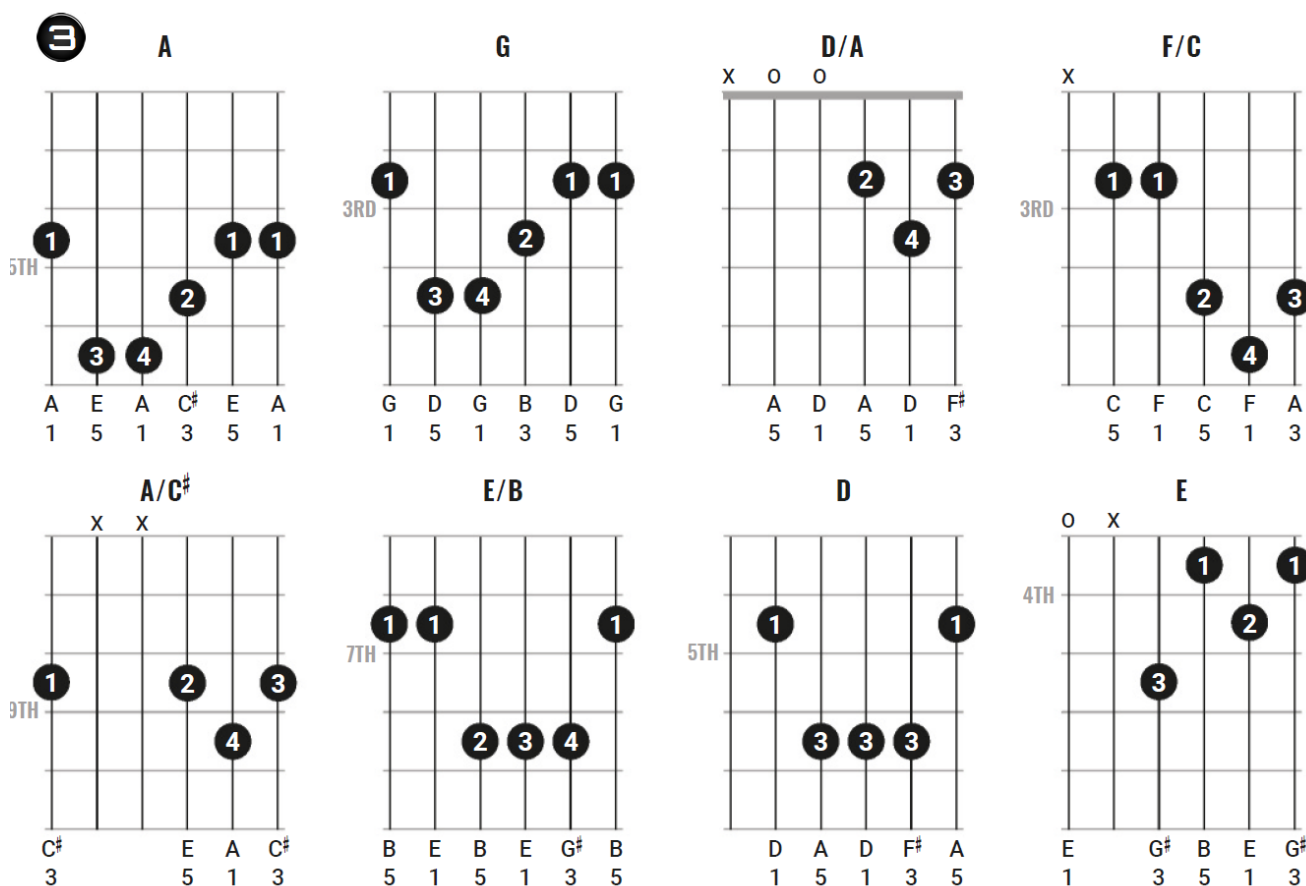
D	C	G/B
0 0 0	X 0 X	X 0 0 X
D A D A D F#	C E G C	B D G D
1 5 1 5 1 3	1 3 5 1	3 5 1 5

Voorbeeld 1 gaat er van uit dat je de gitaar in de "drop D" stemming hebt staan. Sla de lage E-snaar (wat nu natuurlijk een D is), van het D majeur akkoord aan met een behoorlijk snel slagritme, voordat je redelijk snel naar het C akkoord (een tussenakkoord) gaat voor een paar tellen, en dan terug naar het D akkoord. Dit klinkt als een acceptabele introductie van deze progressie, en combineer daarna een aantal maten met een mix van het D, C en G/B (slash chord) akkoord. Bij het slash chord betekent dit, dat de B de basnoot is. Let erop dat de snaren die niet gespeeld moeten worden goed gedempt worden, en let er bij het C akkoord op, dat je niet de 6de snaar, de (hoge) E-snaar, aanslaat. Gebruik je duim of je vingertoppen voor het dempen van de snaren die je niet mag horen.

Voor voorbeeld 2 blijven we nog in de "drop D" stemming van de gitaar. We starten, net als in voorbeeld 1, weer met een open D akkoord, zij het dit keer met een alternatieve voicing. Deze keer laten we het D akkoord door een alternatief slash chord volgen, het G5/D akkoord. Probeer een hammer-on met je pink te maken, net voordat je het akkoord aanslaat. Je kunt ook wisselen tussen het D akkoord en het tweede akkoord hier, het G akkoord, wat weer een andere voicing heeft, dan het G akkoord uit voorbeeld 1. Je kunt daarbij je ringvinger gebruiken om de A-snaar te dempen. Je kunt extra helderheid aan deze akkoorden toevoegen door een capodastro (capo) op de 2de positie te plaatsen. De klank van

deze akkoordprogressie is dan veel meer Dylanesque. De iconische gitarist Bob Dylan slaat zelden alle zes de snaren met één slag aan. Heel vaak speelt hij eerst de basnoot uit een akkoord en slaat dan de overige snaren aan, waardoor hij een tweeledig systeem creëert: akkoorden met een basbegeleidingstijl.

Iedereen die het idee heeft dat Bob Dylan alleen maar een liefhebber is van open “cowboy” akkoorden, moet maar eens naar voorbeeld 3 kijken (dat bedoeld is voor de gitaar in standaard stemming). Zelfs vanaf zijn beginjaren wist iedereen al dat Dylan een ongelooflijke akkoordenkennis had, met af en toe nogal ongewoonlijke *voicings*. Speel de eerste vier akkoorden van voorbeeld 3 door de baslijn en de hogere noten van elkaar te scheiden. Pas op met het F/C akkoord, dat is gebaseerd op de *shape* van een open D majeur akkoord, en dan drie posities hoger op de hals gespeeld. Je kunt hierop anticiperen door je middelvinger, ringvinger en pink het D majeur akkoord te laten maken, en die dan een *sliding* langs de snaren te laten maken, komend vanuit het D/A akkoord. Gebruik de onderkant van je wijsvinger om de open A en D snaren te dempen, als je het wat grillige A/C# akkoord speelt.

4

Am
X 0 0 0 0 0
A E A C E
1 5 1 \flat 3 5

C/G
X 0 0 0 0 0
G E G C E
5 3 5 1 3

D/F#
X 0 0 0 0 0
F# D A D F#
3 1 5 1 3

F
X 0 0 0 0 0
F F A C
1 1 3 5

E
0 0 0 0 0 0
E B E G# B E
1 5 1 3 5 1

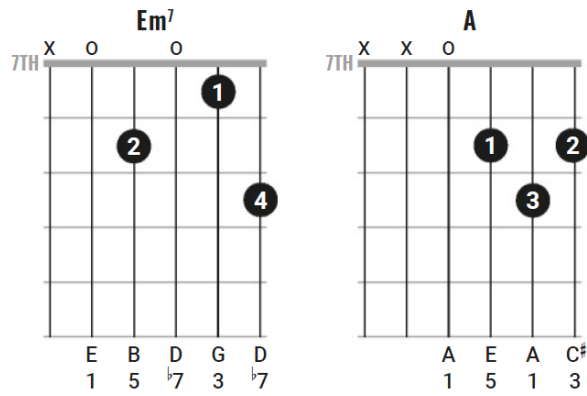
Voorbeeld 4 (in standaardstemming), is ook zodanig samengesteld, dat er een separate baslijn, gevolgd door hogere noten, gespeeld kan worden. Je zou dit voorbeeld eens moeten proberen te spelen in een beetje een folkachtige driekwartsmaatmaat, om een Bob Dylan gevoel in je spel te brengen. De basnoot op de eerste tel spelen, de rest van het akkoord op de tweede en derde tel.

5

D
7TH 0 0 0 0 0
D F# A D F# D
1 3 5 1 3 1

G
7TH X 0 0 0 0 0
G B D G D
1 3 5 1 5

G/F#
7TH X 0 0 0 0 0
F# B D G D
7 3 5 1 5

Voorbeeld 5 is wederom in de standaardstemming van de gitaar, waarbij we een capo op de 7de positie hebben geplaatst. Daardoor krijgen de normaal gebruikelijke open akkoorden een prachtig rinkelende geluidskwaliteit. Ook deze progressie kun je spelen met een gescheiden baslijn, gevolgd door de hoge noten. Door deze Bob Dylan technieken in je gitaarspel te brengen, til je je eigen spel gegarandeerd naar een hoger niveau.